

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2015, čj. CPR-9601-13/ČJ-2013-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2015, čj. 2 A 24/2015 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobcova zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta se sídlem Dušní 907/10, Praha 1.
- V. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce **8228 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 7. 2013, čj. KRPA-254865/ČJ-2013-000022 (dále „rozhodnutí o správním vyhoštění“), Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „policejní orgán“) uložila žalobci správní vyhoštění z území České republiky podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“). Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na české území, byla stanovena na jeden rok.

[2] Rozhodnutím ze dne 26. 2. 2015, čj. CPR-9601-13/ČJ-2013-930310-V242, Policie České republiky, Ředitelství cizinecké policie (dále „žalovaný“) zamítla odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí o správním vyhoštění a toto rozhodnutí potvrdila.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud žalobu zamítl. Neztotožnil se s námitkou, že rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 1. 2013, čj. OAM-67476/DP-2012 (dále „rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 1. 2013“), kterým ministerstvo zastavilo řízení o žalobcově žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, dosud nenabýlo právní moci, neboť nebylo žalobci nikdy doručeno.

[4] Městský soud zdůraznil, že v řízení o správním vyhoštění nelze účinně zpochybňovat právní moc rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 1. 2013, neboť i přes vzájemnou obsahovou spojitost s řízením o správním vyhoštění se toto rozhodnutí vyznačuje odlišným předmětem i obsahem a vydává se v procesně samostatném řízení. Žalobce se měl aktivně zajímat o svůj pobytový status a nedopustit, aby bylo řízení o jeho žádosti zastaveno. Jde rovněž k jeho tíži, že v době vyřizování jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení opustil české území, aniž by o tom uvědomil příslušné správní orgány, a aniž by si zajistil přebírání písemností v době jeho pobytu mimo Českou republiku. Žalobce nepožádal o určení neplatnosti doručení ani o navrácení zmeškané lhůty ani poté, co se dozvěděl, že mu rozhodnutí o zastavení řízení bylo doručeno fikcí. Rozhodnutí o zastavení řízení tedy nabylo právní moci dne 21. 2. 2013.

[5] Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2014, sp. zn. 4 A 65/2013, kterým městský soud zrušil původní rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2013 o zamítnutí žalobcovy odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento odkaz je účelový, neboť uvedené rozhodnutí bylo zrušeno pouze proto, že žalovaný řádně nevyhodnotil, zda žalobce opravňovala k pobytu na českém území jeho žádost o udělení trvalého pobytu ze dne 8. 8. 2012, kterou podal ještě v době platnosti předchozího povolení k pobytu. Pro nyní projednávanou věc přestala být tato otázka aktuální, neboť ministerstvo zamítlo žalobcovu žádost o udělení povolení k trvalému pobytu rozhodnutím ze dne 31. 10. 2014, čj. OAM-17445/DP-2012, které nabylo právní moci dne 30. 12. 2014. Dne 26. 2. 2015, tj. v den vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tedy neprobíhalo žádné řízení o žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, které by mohlo žalobce opravňovat k pobytu na českém území. Žalobce nadto netvrdil ani neprokazoval, že postupoval podle § 33 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a požádal o udělení víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Pouhá skutečnost, že žalobce požádal o udělení

povolení k trvalému pobytu, mu totiž sama o sobě nezakládá oprávnění k pobytu na českém území; toto oprávnění zakládá až vízum za účelem strpění pobytu, které se udílí pouze na žádost, nikoli z moci úřední.

[6] Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány nedostatečně zkoumaly, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalovaný konstatoval, že žalobce má na Ukrajině matku a bratra, jeho rodinné vazby tudíž nejsou zpřetrhány. Žalobce má v České republice sestru, s tou se však vídá pouze občas a nesdílejí společnou domácnost. Žalobce neuvedl v řízení o správním vyhoštění, že má v České republice družku a dítě; naopak sdělil, že se na českém území nenachází žádná osoba, k níž by měl vyživovací povinnost. Zmínku o družce a dítěti učinil až v řízení o žalobě, aniž by přitom uvedl jejich identifikační údaje a aniž by o svém vztahu k nim uvedl jakékoli bližší podrobnosti. Jeho tvrzení o družce a dítěti tudíž není hodnověrné.

III.

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, kterou doplnil dne 4. 1. 2016. Namítl, že rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 21. 1. 2013 nemohlo nabýt právní moci, neboť nebylo stěžovateli nikdy doručeno; stěžovatel se v době tvrzeného doručování nacházel na Ukrajině a nemohl si písemnost převzít. Doručení mohlo nastat až vyvěšením na úřední desce v souladu s § 20 správního řádu. Stěžovatel nadto podal dne 8. 8. 2012 žádost o udělení povolení k trvalému pobytu, kterou Ministerstvo vnitra zamítlo rozhodnutím ze dne 30. 12. 2014. Toto rozhodnutí rovněž nebylo stěžovateli doručeno. Stěžovatel přitom odesílal správním orgánům písemnosti ze své adresy, bylo tudíž zřejmé, kde se zdržuje.

[8] Stěžovatel dále namítl, že rozhodnutí o zastavení řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zasáhlo podstatným způsobem do jeho soukromého a rodinného života, neboť má na českém území družku a dítě. Stěžovatel neměl možnost sdělit bližší údaje o družce a dítěti dříve, proto až ke kasační stížnosti předložil rodný list a kopie průkazů o povolení k pobytu paní E. S. a D. S. Žalovanému vytkl, že se nevypořádal v rozhodnutí o odvolání s informacemi o jeho družce, s nimiž byl prokazatelně seznámen, neboť vyplynuly v řízení o žalobě proti předchozímu rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo soudem zrušeno. Městský soud se pokusil tento nedostatek odstranit vlastním hodnocením tvrzení o družce a dítěti. Takový postup však není správný. Zatímco v případě prvního rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatel neučinil v tomto ohledu žádná tvrzení, v nyní přezkoumávaném rozhodnutí již o tvrzení o družce a dítěti znal a byl povinen jej vyhodnotit. Soud nemůže odstraňovat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí a nahrazovat úvahy správního orgánu.

IV.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s právním názorem městského soudu a odkázal na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se dostatečně vyjádřil k námitkám stěžovatele již v rozsudku ze dne 23. 7. 2014, čj. 3 Azs 10/2014 – 43.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel zejména namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění a žalobou napadené rozhodnutí vycházejí z rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 1. 2013, které dle žalovaného nabylo právní moci dne 21. 2. 2013. Podle stěžovatele však uvedené rozhodnutí nikdy nenabylo právní moci, neboť mu nebylo doručeno. Tato námitka není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, že stěžovatel uplatnil prakticky totožnou námitku již v odvolání proti v pořadí prvnímu rozhodnutí o správním vyhoštění. Na tuto námitku žalovaný reagoval již v rozhodnutí o odvolání ze dne 9. 9. 2013. Rozhodnutí ze dne 9. 9. 2013 bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2014, čj. 4 A 65/2013 – 67, v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2014, čj. 3 Azs 10/2014 – 43, kterým Nejvyšší správní soud zrušil ke kasační stížnosti stěžovatele (žalobce) předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2013, čj. 4 A 65/2013 – 28, kterým městský soud původně zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2013.

[14] Námitkou nesprávného určení, kdy rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 1. 2013 nabylo právní moci, se zabýval nejen žalovaný v odvolacím řízení, ale též Městský soud v Praze v rozsudcích čj. 4 A 65/2013 – 28 a čj. 4 A 65/2013 – 67, a Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 3 Azs 10/2014 – 43. Jak městský soud, tak Nejvyšší správní soud jednoznačně konstatovaly, že stěžovatel nemohl v řízení o správním vyhoštění účinně namítat, že rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 1. 2013 dosud nenabylo právní moci. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukázal na svůj rozsudek v obdobné věci ze dne 30. 4. 2012, čj. 4 As 5/2012 – 22, podle kterého „v řízení o přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele uloženého z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze podrobit přezkumu předcházející rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu. I přes vzájemnou obsahovou návaznost se tato rozhodnutí vyznačují odlišným předmětem a obsahem řízení k jejich vydání jsou prováděna v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním je vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.“ Stěžovatel nepolemizoval s uvedeným názorem v nyní projednávané kasační stížnosti, pouze znovu opakoval svou argumentaci, kterou se zabývaly správní soudy již v předchozích rozsudcích. Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od shora uvedených rozhodnutí. Žalovaný tedy dospěl ke správnému závěru, že rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 1. 2013 nabylo právní moci dne 21. 2. 2013. Od následujícího dne stěžovatel pobýval na českém území bez platného oprávnění k pobytu, což bylo důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců.

[15] Stěžovatel namítl zásah do soukromého a rodinného života, neboť má na území České republiky družku a dítě. Rovněž tato námitka není důvodná. Soudy přezkoumávají ve správním soudnictví správní rozhodnutí nikoli v celém rozsahu, ale v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel uvedl v řízení před městským soudem, že má na

českém území družku a dítě, aniž by toto tvrzení jakkoli specifikoval a navrhl důkazy k jeho prokázání. Tato námitka byla uplatněna ve zcela obecné rovině, stěžovatel dokonce neuvedl ani jméno družky a dítěte, aby bylo případně možné přezkoumat rozhodnutí o odvolání s přihlédnutím k jeho tvrzením. Pokud tedy městský soud stěžovateli vytkl, že ve správním řízení vůbec nezmiňoval, že má v ČR družku a nezletilé dítě a rovněž nikdy netvrdil, zda s nimi žije ve společné domácnosti a jak se podílí na výchově a výživě dítěte, nenahrazoval tím nepřipustně důvody správního rozhodnutí, ale korektně vypořádal uplatněné, zcela obecné, žalobní námitky. Stěžovatel předložil identifikační údaje tvrzené družky a dítěte až v řízení před Nejvyšším správním soudem, přičemž tento postup komentoval pouze obecnou a nevysvětlenou poznámkou, že tak nemohl učinit dříve. V předloženém rodném listě nadto není stěžovatel zapsán jako otec dítěte, žádný konkrétní otec dítěte není v rodném listě uveden.

[16] S poukazem na shora uvedené důvody zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti bezodkladně po splnění podmínek pro její věcné projednání, nezabýval se samostatně návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[17] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[18] Usnesením ze dne 9. 12. 2015, čj. 8 Azs 120/2015 – 68, Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského, neboť u něj byly splněny podmínky pro úplné osvobození od soudních poplatků. Odměnu ustanoveného zástupce platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Soud určil advokátovi odměnu podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) v částce 3100 Kč za jeden úkon právní služby [viz § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu]. Advokátovi náleží odměna v souhrnné výši 6200 Kč za dva úkony právní služby, a to (i) převzetí a přípravu zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a (ii) doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Soud dále přiznal advokátovi 300 Kč za každý úkon právní služby na úhradu hotových výdajů, tj. celkem ve výši 600 Kč (viz § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu) a náhradu daně z přidané hodnoty v částce 1428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tedy činí 8228 Kč. Tato odměna bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[19] Stěžovatel zaplatil v kolcích dne 24. 7. 2015 soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5000 Kč. Stěžovatel však byl jako cizinec v řízení o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění osvobozen od soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o soudních poplatcích“). Podle § 10 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, jestliže poplatek zaplatil ten, kdo k němu nebyl povinen. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného

soudního poplatku ve výši 5000 Kč stěžovateli k rukám jeho zástupce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. února 2016

JUDr. Jan Passer
předseda senátu